

[Karl Nielsen.]

den begrænsning, at udgifter til forskningsformål for den skattepligtige, når han har påbegyndt erhverv, eller udgifter til forskning m. v., der overstiger 30 pct. af den skattepligtiges overskud ved selvstændig virksomhed, afskrives over en årrække. Når dertil kommer, at ligningsrådet har visse dispensationsmuligheder, finder vi, at de nugældende regler er tilstrækkelige. Men jeg skal ikke på nuværende tidspunkt afskære mulighederne for, at vi sammen kan finde en løsning på dette problem, idet jeg går ud fra, at lovforslaget går til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Beslutningsforslag nr. B 57 fra samme parti-gruppe, VKQ, går ud på, at man ud over standardfradraget kan fradrage indtil 6.000 kr. på sin selvangivelse af beløb anvendt til reparation, vedligeholdelse og energibesparende investeringer i egen bolig. Der er mange grunde til, at vi synes, det er et dårligt forslag, dels provenumæssige, dels andre; f. eks. mener vi, der er betydelig mere beskæftigelseseffekt i tilskudsformen, som vi går ind for. I øvrigt mener vi, at man skal gå en anden vej, nemlig fjerne fradragene fra selvangivelsen, og dette forslag går i den stik modsatte retning.

Forslaget virker også forvridende på hele indkomstskattesystemet. Det vil være de største indkomster, som får den største glæde af et sådant fradrag. Vi har modtaget et bilag fra skatte- og afgiftsministeren, som fortæller os helt klart og tydeligt, hvilke skatteydere der får den største fordel. En skatteyder med lav indkomst på første trin vil få 2.496 kr. i lettelse, hvis han anvender fradragsbeløbet 6.000 kr., hvorimod en skatteyder med stor indkomst, som beskattes på tredje trin, vil få en lettelse på godt 4.000 kr.

Når dertil kommer, at den skattepligtige indkomst anvendes til udmåling af en lang række sociale ydelser, understreger dette, at man ikke skal gå fradragsvejen, men tilskudsvejen. Derfor finder vi forslaget uhensigtsmæssigt.

Jeg vil også stille spørgsmålet: hvad med lejerne, skal de helt lukkes ude i denne forbindelse?

Glistrup (FP):

De tre store politiske bevægelser i Danmark er alle enige om, at der med den problemstilling, vi behandler i denne periode af folketingsåret, skal ske milliardletterelser for virksomhe-

derne, for at vi kan genvinde konkurrenceevnen, for at vi kan opnå at få sat folk i arbejde og få produceret de varer, som skal til for at tilbagebetale valutagælden. Metoderne, som de tre store politiske partier vil anvende, er forskellige, men man kan vist ganske roligt fastslå, at de tre partier er helt enige om, at det ikke er ligegyldigt, hip som hap, om man anvender den ene, den anden eller den tredje metode, men at virkningerne er vidt forskellige. Man kan vist også fastslå, at de tre partier er enige om, at man kan ikke tillade sig både at bruge det, som det ene parti foreslår, og lægge det oven i det, det andet foreslår, og oven i det, som det tredje foreslår, for de samme penge kan nu engang ikke bruges to gange. Vi er med andre ord enige om, at problemstillingen er: hvor virker pengene bedst for, at beskæftigelsen og valutabalancen kan blive forbedret mest muligt?

Det er således – og derom vidner både det punkt på dagsordenen, vi allerede har overstået, og mange af dem, vi senere kommer til – at socialdemokratiet mener, man gør bedst gavn med milliarderne ved at gøre det, som min forgænger på talerstolen lige sagde, nemlig at give selektive tilskud til nogle virksomheder, altså at et eller andet regeringskontor bestemmer, at maskinfabrikken i X-købing skal have $\frac{1}{2}$ mill. kr., medens tekstilfabrikken i Fjordby ikke kan få noget som helst. Man skal altså sidde på kontorerne og finde ud af, hvem der skal have hvor mange penge inden for de forskellige erhvervsvirksomheder. Det er da også naturligt for et socialistisk parti at tage det udgangspunkt og tro, at man anvender pengene bedst på den måde. Det er det, der hedder planøkonomi, og hvis man virkelig tror, at danske erhvervsvirksomheder bliver drevet mest effektivt ved, at man fra et regeringskontor sidder og fordeler pengene via tilskud ad den ene og den anden vej, med den administration, det fører med sig, ja, så er det logisk at stemme for socialdemokratiets forslag. Jeg tror nok, at der fra denne talerstol, efterhånden som vi kommer ned igen med dagsordenen, vil blive fremført en hel del argumenter fra vor erhvervspolitiske ordfører, hr. Askjær Jørgensen, og fra andre om, hvorfor fremskridtspartiet ikke mener, det er den rigtige vej.

De ni forslag, vi behandler her, er stort set udtryk for den vej, som venstre vil gå, når man vil lette virksomhederne med milliardbeløb. Venstre siger i sit oplæg, at det gælder om